Enderrock | Marcel Pujols | Actualitzat el 03/05/2019 a les 14:00

Mishima, vint anys en cinc cançons

David Carabén ens repassa la trajectòria de la seva banda seleccionant-ne els temes clau

Mishima a l'Apolo | Arxiu grup

Dues dècades a dalt dels escenaris són motiu de celebració, per a Mishima i per a qualsevol grup. Tampoc calen, però, sorollosos focs artificials ni ostentoses safates amb caviar i llamàntol, senzillament l'edició d'un disc i un DVD per poder recordar el concert de final de gira d'Ara i res (The Rest Is Silence, 2017) a la sala Apolo i un concert especial com el que faran avui divendres a l'Strenes de Girona.

A les escales de la Catedral repassaran les cançons que els han fet grans. El seu líder, David Carabén, ens en selecciona cinc per fer-nos entendre com han estat aquests vint anys.

1. "My whole life crying"
"Va ser una de les primeres cançons nostres que van tenir èxit, ja la vam escollir com a *single* del primer àlbum perquè teníem una intuïció. La gent que encara ens ve a veure en té molt bon record, ens la segueixen demanant. A més, el programa *Chester* de Risto Mejide ha donat una nova vida a la cançó, sona al principi. A Girona l'hem de fer.**"**

2. "Cert, clar i breu"
"Aquí ja ens n'anem al tercer disc, que és el que determina el pas cap a la gosadia del canvi d'idioma. Representa molt bé aquest moment d'impàs, perquè tal com està encarada, la persona que canta és com que s'atreveix a mitges, perquè jo ho dic primer parlat, però volent que ho conti algú, com si em fes vergonya. Per acabar dient un 't'estimo' en públic, cosa bastant impensable

anys abans."

3. "Qui n'ha begut"
"És la cançó que dona títol al disc, i on hi ha un canvi de so més evident. Vam anar a gravar per primera vegada amb en Paco Loco i l'estil queda per primera vegada més compacte i ben definit. És com que aconseguim trobar l'estil, comença com una fase de maduresa i aquesta cançó ho exemplifica."

4. "Tot torna a començar"
"Amb aquest tema podríem identificar clarament la reconfiguració de la formació que vam tenir en aquell moment. Quan fas un nou disc t'has de donar una nova raó per fer-lo. Havien marxat dos membres i necessitàvem una nova manera de donar-nos fe. A més també l'època d'aquest disc és quan comencem a treballar amb el Gerardo Sanz de Fina Estampa, és quan comencem a professionalitzar el treball que havíem estat fent ja durant deu anys."

5. "Qui més estima"
"És una de les cançons del nostre últim disc i on ja surt desacomplexadament la vena de cantautor, fins i tot més poètica. És l'adaptació d'un poema de Wystan Hugh Auden i una mostra de la doble ànima del grup, la que mescla rock i cançó d'autor. A més també hi identifico molt el so que vam aconseguir treure a l'estudi de França. És com que ajuda a consolidar la tradició de musicar poemes, que ja portàvem fent des de feia anys però que amb l'últim disc queda plasmada fins i tot al títol, que és un poema de Vinyoli."